

ברגן בעבודה
מ"פלייבוי" עד לבית הלבן

צורחת עוד על במאים, ואם אני יוצאת למסעות הרפתקניים, הרי זה רק כדי למי צוא את השקט והשלווה שאני אוהבת. לכן, אני חוששת שלעולם לא אחיה שחר קנית גדולה.

"כדי להיות כזאת, יש צורך בטיפה של טירוף. ואילו אני מעדיפה, תמיד, את שפיות-הדעת."

תדריך

תל-אביב

*** המהגרים (תכלת, שוודיה) — אפוס איטי ומרשים ביותר על הגירת שוודים, במאה שעברה אל הארץ המובר-טחת של אמריקה הצפונית. הודו של ה-סיפור משתלב בפיוט מופלא ותיאור רגיש של כל דמות ודמות. עם ליב אולי מן ומאקס פון-סידוב.

*** המישחק המבור (מוגרי, ארצות-הברית) — מישחק-דורגל אמרי-קאי אליים בין כותלי כלא. כמשל לאורחי החיים ולערכים המקודשים של החברה האמריקאית. בימוי נמרץ של רוברט אלדר-ריץ, עם ברט ריינגולדס בתפקיד הראשי.

*** שוערי-החלילה (אורלי, איט-

קנדים ברגן ב"הכפיר והרוח"
"את לא מעץ — נכון?"

נוספות, נוסף לחזות המסחררת של ה-יפהפייה בת ה-29.

הנשים זקוקות זו לזו. חייה הפרי-טיים עורכים, בינתיים, כפי הנראה, הפ-נית המקובלת היום במיוחד בין האמרי-קאיות הצעירות. אחרי רומן ארוך עם מפי-סרטים צעיר ושמאלני בשם ברט שניידר (אשר עורר את חמתם של השמ-רנים בחלוקת האוסקר האחרונה, כאשר עלה לקבל את הפיסלון עבור סרט תעודי בשם לבבות ומחשבות, וקרא על הבימה מיכתב שקיבל מצפון-ווייטנאם בזכות סיר-10). אומרת היום קנדיס:

"אומנם אני שותפה פעילה במאבק לי-שיחרור האשה, אבל אני מבינה היטב שהנשים זקוקות זו לזו וצריכות לתמוך האחת ברעותה. גברים טוענים שהם איר-הבים נשים עצמאיות, ועם זאת הם מקי-דישים כל דקה פגויה כדי להרוס בשי-טחיות כל סיכוי של יומה עצמית מ-צידנו."

השקפת-עולם זו עשויה להופיע בק-רוב גם בצורת רומן, מאחר שקנדיס מת-כוננת לנסות כוחה ככתיבה יוצרת, לאור-דווקא עיתונאית. פרט לכך, היא משתדלת לשמור על שלוות-נפש מחולטה. "אני

האמת, יופי הוא לא בדיוק ברכה: זה מוציא אותך מן הכלל, הופך אותך חפץ במקום אדם — חפץ שמצפים ממנו לדבר רים מסויימים ומתרגזים אם אינו נוהג בהתאם."

הקישוט הנודר. אומנם, היא מודה שהיופי, לפחות מבחינה אחת, עזר לה מאד. הוא פתח בפניה שערים שלולא כן היו נשארים נעולים לפניה לעולם, הפך אותה לכוכבת בגיל 19 ואולי הקלות שבה זכתה בכל, גרמה לאותה תחושת-זילזול שליוותה את הקאריירה שלה בשי-נים הראשונות. היו אלה סרטים שבהם היתה קישוט בלונדי יותר מאשר שחק-נית, ואשר ניראו בעיניה, או לאו, בהת-אם לעניין שהיה לה במקומות שבהם צולמו (כך ביקרה בכל העולם, מהונג-קונג ביאנגצה הגועש ועד איי יוון ב-היום בו יצאו הדגים).

היום היא מקסידה הרבה יותר. חייל בכחול הביא שינוי קיצוני בדמותה, ושם בפיה דיאלוג שבת-אמריקה התיכונה ה-מושלמת, והמחונכת היטב, שאותה גילי-מה בדרך-כלל, לא היתה מעזה אף לה-עלות על דל-שפתיה. ידע הבשרים סייע לעצב את דימויה החדש כשחקנית, ו-הכפיר והרוח מצביע בהחלט על תכונת

ברגן וגרפונקל ב"ידע הבשרים"
"הגברים הורטים יומה נשית!"

לכל צופה שעבר דרך החופה. מישחק מעור-לה של ליב אולמן וארלנד יוספסון.

*** פרנקשטיין הצעיר (ירושלים, ארצות-הברית) — מל ברוקס משתולל ב-פארודיה על סרטי-האימים של שנות ה-30, כשכל הפחדה ישנה הופכת בדיחה חדשה. צוות מוקיניו כולל הפעם את מארטי פלד-מן הפזול הגיבן, פיטר בויל, מדלין קאהן, ג'ין ויילדר וטרי גאר.

חיפה

*** הפנדה, חלק ב' (אורלי, ארצות-הברית) — ראשיתה ושקיעתה של המאפייה, בסרט רחבי-מידים המותר על חלק מן הפעלתנות של הסרט הראשון, למען העמקתייתר בנושא עצמו. אל פא-צ'ינו מרשים בתפקיד הראשי.

*** המירוץ לצמרת של דודי קראביץ (רו, קנדה) — עלייתו ונפילתו של נער יהודי מן הגיטו של מונטריאול, מתוארים בהומור מריר ועוקצני על-ידי הבמאי טר קוצ'ץ, לפי ספר של מרדכי רייכלר. ריצ'רד דרייפוס הוא השאפתן הי-דורן, בהיסח-הדעת, על כל הסובבים אותו.

ליה) — ניצולת-שואה נפגשת עם סוהרה, אחרי 15 שנה, בסרט המציג את השואה כחלק מן המציאות היומיומית של אלה שעברו אותה. מנקודת מבטם, שהיא גם נקודת-המבט של במאית הסרט, נראה העולם מעוות ומעוקם. כל מי שעבר ניסי-יונות דומים על בשרו, מוטב שיתרחק.

*** שובו של הפנתר הוורוד (הוד, ארצות-הברית) — פיטר סלרס, שוב כמפקח השלומיאלי קלווין, מחפש את הי-יהלום הגנוב, בעלילה מושאלת ממקורות שונים אך מכילה הצחקות רבות.

*** תמימות מוזהמת (בן-יהודה, צרפת) — קלוד שאברול מביים תרגיל מזהיר בתנועות מצלמה ותיאורה קול-נועית, אבל סיפור הבעל והמאהב הנעל-מים הוא פחות מושלם. בכל אופן, סרט שנעים לראותו.

ירושלים

*** תמונות מחיינישואין (מיסשל, שוודיה) — אינגמר ברגמן חודר למעמקי מוסד הנישואין המודרני, ומחטט בכל פינה אפלה. חווייה מרשימה שנוגעת

ברגן ב"חייל כחול"
"אני צורחת על במאים!"